

годишно пребивание въ Виена като капелмайсторъ на „Кертнаторския театър“, се връща наново въ Италия и се отдава на оперно творчество, като пише, 1838, първата си опера „Енрико II“ за Торино, но из-

Ото Николаи

пълнена 1839 въ Триестъ, последвана отъ: „Теодосия“ (1840), „Од-ардо и Джилдипе“ (1840) и „Заточеникътъ“ (1841). Въ същата година заема мѣстото на К. Кройцеръ, като капелмайсторъ на Императорската опера въ Виена, кждето основава Филхармоничнитѣ концерти, развивайки една плодотворна дейностъ като диригентъ, учителъ и компонистъ. Тукъ създава цѣла редица вокални творби, и започва своето най-красиво творение — комическата опера „Веселитѣ жени отъ Винздоръ“. Една отъ тѣзи вокални творби (меса) посвещава на Фридрихъ Вилхелмъ IV, поради което бива повиканъ за директоръ на Домхора въ Берлинъ, кждето едва 1847 се преселва, за да заеме това мѣсто, а на следната година — и поста капелмайсторъ на Кралската опера. Тукъ довършва „Веселитѣ жени“ — опера, която съ своята изящна ритмика, мелодическа красота и непринуденъ комизъмъ, на-

правя да се слави името му и до днесъ. Освенъ горнитѣ опери, Н. е писалъ: две симфонии, една „Коледна увертюра“, по една челова и клавирна сонати, единъ струненъ квартетъ, мотети, хорали, както и други църковни композиции и пѣсни.

Николини, Джузепе — Niccolini, Giuseppe — плодовитъ оперенъ компонистъ, род. 29 ян. 1762 въ Пиаченца, умр. 18 дек. 1842 с.т., училъ въ консерваторията „Санъ-Онуфрио“ въ Неаполъ, 1819 капелмайсторъ на „Дома“ въ родния си градъ, писалъ: около 50 опери за разни градове (съ нѣкои отъ които влиза въ съперничество съ Чимароза), два рекеиема, 30 меси, 3 оратории, множество псалми и кантати.

Николовъ, Анастасъ — хоровъ диригентъ и издирвачъ на старобългарския църковенъ напѣвъ, род. 14 май 1876 въ с. Бугариево, Солунско, умр. 14 авг. 1924 въ София; следъ свършване на прогимназия въ Цариградъ като екзархийски степендиантъ, постъпва въ Солунската гимназия, която напуска безъ да довърши, и 1895 заминава за Москва за да учи музика. Издействувалъ си стипендия отъ азиатския департаментъ, постъпва въ Синодалното пѣвческо училище, като недостатъчната подготовка е трѣбвало да превъзмогне чрезъ употребяване на голѣмъ трудъ и усърдие. Директорътъ на училището Ст. В. Смоленски — познавачъ на старобългар. църков. пѣние, имащъ заслугата, че той пръвъ изнесе въпроса за това наше духовно съкровище въ руската преса, извиква интересъ къмъ него и у своя ученикъ. Следъ като свърши Синодалното училище, 1908 Н., се завръща въ България, бива назначенъ учителъ въ I Софийска мъжка гимназия, успѣва да заинтересува членоветъ на Св. Синодъ за старобългарския напѣвъ, и 1910 бива командированъ въ Русия за издирването и изучаването му. Подпомогнатъ отъ Ст. В. Смоленски — тогава директоръ на Придворната пѣвческа капела — моралию и материално, 1905 той издава литографирана първата книга отъ старобългар. църков. напѣви — въ едногласно изложение. Намѣрилъ учителска и регентска служба, той остава въ Петербургъ, и поистенно изработва отъ себе си единъ